

## CHÚA NHẬT TUẦN V MÙA PHỤC SINH NĂM A

⇒ Trong những ngày ấy, số môn đồ gia tăng, nên xảy ra việc các người Hylạp kêu trách các người Do-thái, vì trong việc phục vụ hằng ngày, người ta khinh miệt các bà goá trong nhóm họ. Nên Mười hai Vị triệu tập toàn thể môn đồ đến và bảo: **“Chúng tôi bỏ việc rao giảng lời Chúa mà lo đi giúp bà, thì không phải lẽ. Vậy thưa anh em, anh em hãy chọn lấy bảy người trong anh em có tiếng tốt, đầy Thánh Thần và khôn ngoan, để chúng tôi đặt họ làm việc đó. Còn chúng tôi, thì sẽ chuyên lo cầu nguyện và phục vụ lời Chúa”**.

Cả đoàn thể đều tán thành lời các ngài, và chọn Têphanô, một người đầy đức tin và Thánh Thần, và chọn Philipphê, Prôcô, Nicanô, Timon, Parmêna, và Nicôla quê ở Antiôkia. Họ đưa mấy vị đó đến trước mặt các Tông đồ. Các ngài cầu nguyện và đặt tay trên các vị đó.

Lời Chúa lan tràn, và số môn đồ ở Giêrusalem gia tăng rất nhiều. Cũng có đám đông tư tế vâng phục đức tin. (Cv 6:1-7)

⇒ Anh em thân mến, khi đến cùng Chúa là tảng đá sống động, bị người ta loại bỏ, nhưng đã được Thiên Chúa tuyển chọn và tôn vinh, chính anh em như những tảng đá sống động, xây dựng toà nhà thiêng liêng, chức vụ tư tế thánh thiện, để hiến dâng của lễ thiêng liêng đáng Thiên Chúa chấp nhận nhờ Đức Giêsu Kitô. Vì thế, có lời Thánh Kinh rằng: **“Đây Ta đặt tại Sion tảng đá góc tường, được tuyển chọn và quý giá, ai tin Người, sẽ không phải hổ thẹn”**. Vậy, vinh dự cho anh em là những kẻ tin; nhưng đối với những kẻ không tin, thì tảng đá mà thợ xây loại bỏ, đã trở thành đá góc tường, đá vấp ngã và đá chướng ngại cho những kẻ chống lại và không tin lời Chúa, và số phận của họ là thế. Còn anh em là dòng giống được tuyển chọn, là hàng tư tế vương giả, là dân tộc thánh thiện, dân riêng của Chúa, để rao giảng quyền năng của Đấng đã gọi anh em ra khỏi tối tăm mà vào ánh sáng kỳ diệu của Người. (1Pr 2:4-9)

⇒ Khi ấy, Chúa Giêsu phán cùng các môn đệ rằng: **“Lòng các con đừng xao xuyên. Hãy tin vào Thiên Chúa và tin vào Thầy. Trong nhà Cha Thầy có nhiều chỗ ở, nếu không, Thầy đã nói với các con rồi; Thầy đi để dọn chỗ cho các con. Và khi Thầy đã ra đi và dọn chỗ cho các con rồi, Thầy sẽ trở lại đem các con đi với Thầy, để Thầy ở đâu thì các con cũng ở đó. Thầy đi đâu, các con đã biết đường rồi”**. Ông Tôma thưa Người rằng: **“Lạy Thầy, chúng**

con không biết Thầy đi đâu, làm sao chúng con biết đường đi?” Chúa Giêsu đáp: **“Thầy là đường, là sự thật và là sự sống. Không ai đến được với Cha mà không qua Thầy. Nếu các con biết Thầy, thì cũng biết Cha**

**Thầy.** Ngay từ bây giờ các con biết và đã xem thấy Người”. Philipphê thưa: “Lạy Thầy, xin tỏ cho chúng con xem thấy Cha, và như thế là đủ cho chúng con”. Chúa Giêsu nói cùng ông rằng: “Thầy ở với các con bấy lâu rồi, thế mà con chưa biết Thầy ư, Philipphê? Ai thấy Thầy là xem thấy Cha, sao con lại nói “Xin tỏ cho chúng con xem thấy Cha”? Con không tin rằng Thầy ở trong Cha và Cha ở trong Thầy ư? Những điều Thầy nói với các con, không phải tự mình mà nói, nhưng chính Cha ở trong Thầy, Ngài làm mọi việc. Các con hãy tin rằng Thầy ở trong Cha, và Cha ở trong Thầy. Ít ra các con hãy tin vì các việc Thầy đã làm. Thật, Thầy bảo thật các con: Ai tin vào Thầy, người ấy sẽ làm những việc Thầy đã làm. Người ấy còn làm được những việc lớn lao hơn, vì Thầy về với Cha”. (Ga 14:1-12)



\*\*\*

+> “... số môn đồ gia tăng, nên xảy ra việc các người Hy-lạp kêu trách các người Do-thái, vì trong việc phục vụ hằng ngày, người ta khinh miệt các bà goá trong nhóm họ...”

== Kinh nghiệm sống trong một nhóm/xã hội/đoàn thể/hội quán/v.v. mỗi người chúng ta có thể cảm nhận rằng nhóm/xã hội/đoàn thể/hội quán/v.v. càng lớn, cuộc sống càng trở thành phức tạp hơn, nhiều vấn đề nảy sinh hơn – ví dụ bàn thảo một sự việc gì đó của nhóm/xã hội/v.v. khó đi đến một kết luận thỏa đáng cho mọi người, vì “mỗi người một ý – trăm người thì có hơn trăm ý rồi!”, chưa kể đến những quyết định liên quan đến nhu cầu lợi ích/quyền lợi cho từng người... Chúng ta thường nghe nói – có vẻ là tếu nhưng chua chát lắm – “đồng ý, nhất trí, mỗi người một ý!” và “độc” hơn nữa khi nói về chính chị chính em bàn về các ông/bà “nghị... võ/nghị... gặt” trong các chế độ độc tài, độc đảng, độc... gì cũng độc!



+> “**Chúng tôi bỏ việc rao giảng lời Chúa mà lo đi giúp bàn, thì không phải lẽ**”

== Phải công nhận sự “biến đổi” kỳ lạ của các vị tông đồ - biến đổi từ những ngư phủ (có thể thất học nhưng bộc trực: nghĩ sao/thấy sao nói vậy, phản ứng nhất thời...) để trở thành những con người chững chạc, biết điều gì phải làm nên làm, bất chấp mọi nguy hiểm ngay cả đến tính mạng... - Thiết là “... con là Đá, trên tảng Đá này Thầy sẽ xây dựng Hội Thánh của Thầy... Satan sẽ không làm gì được...” = Đó là “**rao giảng Lời Chúa, làm nhân chứng về Đức Giêsu Ki-tô đã chịu khổ hình và đã sống lại, đã về trời, và sẽ trở lại trong vinh quang...**” là ưu tiên tuyệt đối và phải lẽ, các việc vật chất như chuyện ăn uống, phân chia của cải vật chất cho từng người, v.v... là điều nên làm nhưng là phần phụ! = Thật độc đáo!  
== Để thực hiện được điều này: “*Vậy thưa anh em, anh em hãy chọn lấy bảy người trong anh em có tiếng tốt, đầy Thánh Thần và khôn ngoan, để chúng tôi đặt họ làm việc đó. Còn chúng tôi, thì sẽ chuyên lo cầu nguyện và phục vụ lời Chúa*” = chúng ta thấy ngay gờ buổi sơ khai của Hội Thánh đã tỏ hiện **tính chất cộng sản**

chân chính (thứ thiệt!) và hoàn toàn tự do dân chủ = “... anh em hãy chọn...”  
= **QUÁ ĐỘC ĐÁO!** [chứ đâu phải cộng sản trá hình như thời hiện đại mà không ít dân tộc phải chịu đưng và tìm mọi cách để khai trừ/tiêu diệt?]



\*\*\*

+> “... Thầy là đường, là sự thật và là sự sống. Không ai đến được với Cha mà không qua Thầy. Nếu các con biết Thầy, thì cũng biết Cha Thầy...”

=== "*Ai thấy Thầy, là thấy Cha Thầy... Thầy và Cha Thầy là một*" (Gioan 14:1012) [xin mời đọc đoạn trích từ hồi ký tập 2 sau đây:]

Năm 1984, chân ướt chân ráo đến "tị nạn" ở Paris, tôi được các Frères đón tiếp nồng hậu, cho ở một căn phòng gần... garage. So với thời gian gần 3 năm lang thang lưu lạc nay đây mai đó trên con thuyền... "tìm đường cứu nước" ở Việt Nam thì quả là một dinh thự, nói chi so với "giường sàn" 0.3x2 mét ở trại tù!

Mấy ngày đầu còn chưa ổn định giấc ngủ và tâm tư, các Frères để tôi ở nhà... dưỡng sức. Một hôm, nghe tiếng chuông gọi cửa, tôi thấy một bà già - ước chừng trên dưới 60 - cùng đi với một cô trẻ khoảng 18-19 = "chắc là 2 mẹ con", tôi thoáng nghĩ. Thì ra 2 môn đồ thuộc giáo phái "Témoins de Yaweh", tay trịnh trọng cầm cuốn Kinh Thánh to tướng, ngõ ý muốn "nói chuyện". Thoạt tiên, tôi muốn từ chối vì người nhà đi khỏi, chỉ có mình tôi mới đến. Tiếng Pháp thì tôi nói tôi hiểu, họ nói họ hiểu. Nhưng bà già giờ giờ cuốn Kinh Thánh trước mặt tôi, thuyết phục : "Rất có lợi cho anh!"

Thú thật lúc đó tôi chưa biết "Témoins de Yaweh" là gì, cộng thêm tò mò và muốn được "pratiquer parler francais (!)" nên vui vẻ mời vào phòng khách. Chủ khách vừa an tọa, bà già nhập ngay vào vấn đề : nào là Thiên Chúa tạo dựng muôn loài, nào là Thân Khí tái tạo... Bà vừa diễn giải Kinh Thánh vừa tìm điển cứ (référence) trong cuốn Kinh Thánh. Nói đến đoạn Thân Khí tái tạo, bà đang còn tìm điển cứ, thì tôi nói ngay : "Ezéchiel, chương 36-37..."

Bà già nhìn tôi lộ vẻ ngạc nhiên, và ngưng diễn giải Kinh Thánh... Nhìn quanh phòng: trên tường treo thánh giá và dưới thánh giá treo hình thánh LaSan - bên cạnh phòng khách là nhà nguyện có đèn chầu leo loét... Bà đổi giọng ngay : - Hình "người đó" là ai ?

- Thánh LaSan, đáng sáng lập dòng chuyên lo việc giáo dục giới trẻ - là quan thầy các nhà giáo...
- Ồ... Rồi bà nhìn tôi có vẻ soi mói.

Bỗng bà đứng dậy, đến vén màn nhìn vào phòng nguyện, lắc đầu thờ dài, trở về chỗ ngồi rồi hỏi tôi :

- Anh nghĩ sao? Một người tin vào Thiên Chúa, mà còn cúi đầu thờ lạy một khúc gỗ, một cục đất, một mảnh giấy???

Thái độ của bà đã làm tôi nổi giận không ít, nhưng cố nén, tôi bình tĩnh hỏi lại:

- Xin lỗi, bà đã... lập gia đình chưa ?

Cả bà già lẫn cô gái trở mắt nhìn tôi - không biết họ nghĩ gì ?

Thoáng một lúc, bà trả lời :

- Đâu có ăn nhập gì với câu hỏi của tôi đâu!

- Có chứ ! - tôi cương quyết đáp.

- Có, tôi đã lập gia đình, nhưng cô này thì chưa!... Rồi sao ?

Miệng thì tôi trả lời bà già, mắt thì tôi nhìn cô gái... mỉm cười, đoán xem phản ứng:

- Vậy chứ ngày đám cưới, bà có chụp hình chụp ảnh lưu niệm với chồng bà không?

Chắc hẳn là có - tôi nói tiếp, sợ bà già cắt ngang. Bây giờ tôi không biết chồng bà còn hay mất, nhưng chắc chắn một điều là bà còn giữ cuốn album lưu niệm ngày cưới... Và cũng chắc chắn là lâu lâu bà đem album ra xem lại, không chừng tay vuốt ve những tấm hình có gương mặt của chồng bà... và không chừng đã có lần bà hôn những tấm hình đó mà lòng trí tưởng tượng đến người chồng thương yêu... Thì cũng chỉ là những mảnh giấy chứ có phải là... chồng bà đâu ?...

Cả bà già lẫn cô gái đứng phất dậy ra khỏi nhà không một tiếng "au revoir!!!"

\*\*\*

Bài Tin Mừng hôm nay được xem như "Lời Trối" của đức Giêsu Ki-tô trước khi Người "hoàn tất sứ mạng" Chúa Cha giao phó ở trần gian này.

*"Thầy không còn ở với anh chị em [trong thân xác ở trần gian này]..."*

*"Thầy về cùng Cha Thầy và cũng là Cha của anh chị em..."*

*"... Thầy ở đâu, anh chị em cũng ở đó... Thầy ở trong anh chị em và anh chị em ở trong Thầy..."*

Một dấu hiệu - còn mạnh gấp ngàn triệu lần hơn là dấu hiệu, vì đó là sự thật = một bí tích - để nhắc nhở cho anh chị em chúng mình biết thân xác phạm phư tục tử - nếu nói được là phạm phư tục tử, nghĩa là vật chất, hữu hình của đức Giêsu ở trần gian - không còn hữu hình vật chất nữa, mà là vô hình linh thiêng, vẫn ở giữa trần gian, ở với loài người = chẳng những ở giữa và ở với loài người mà ở trong, ở cho, ở vì mỗi người chúng ta : "...Người cầm lấy bánh, dâng lời chúc tụng, rồi nói : 'này là Mình Thầy, anh chị em hãy cầm lấy mà ăn... Anh Chị Em hãy làm việc này để nhớ đến Thầy' " (Luca 22:19).

Dưới cặp mắt xác thịt, cặp mắt phạm phư tục tử của chúng ta, mà chúng ta còn "thấy" những hình ảnh, những gì là siêu vật chất, những tình cảm mến thương luyện tiếc, v.v... qua một bức tượng bằng gỗ bằng đá, qua một mảnh giấy ít nhiều

phai mờ với thời gian - phương chi dưới cặp mắt của tình cảm yêu thương, của lòng mộ mến, của đức tin? Chắc hẳn rằng ai trong chúng ta cũng trân trọng bảo toàn bằng lái xe, giấy an sinh xã hội, mảnh bằng này chứng nhận kia, v.v... và còn trang trọng treo tường xem như là rất quý giá - ít nhiều với tâm tưởng "phô trương, khoe khoang" - mà quên bằng đi rằng, mảnh bằng này giấy chứng nhận nọ là hoàn toàn do xã hội loài người ban tặng, và không hơn không kém, chỉ là những mảnh giấy hoặc khúc gỗ, miếng chì, đồng, bạc hay vàng... Chúng ta không tôn thờ bức tượng làm bằng đá bằng gỗ, chúng ta không tôn thờ mảnh giấy có ghi khắc những kỷ niệm ít nhiều sâu đậm trong tâm trí chúng ta, nhưng chúng ta quý trọng những bức tượng, những mảnh giấy đó vì nó liên quan xa gần đến chính cuộc sống của mỗi một chúng ta.

Tuy nhiên, cách thức quý trọng - quá quý trọng ! - cũng ít nhiều biểu lộ sự tôn thờ nếu tâm trí chúng ta chỉ dừng lại ở giá trị vật chất của các bức tượng hoặc mảnh giấy đó. Không thiếu những vụ các em bé hay ngay cả người lớn đã bị đánh đòn như tử hoặc bị giết chết, chỉ vì những người này "dám lỡ tay" làm hư hại một bức tượng, đánh mất một giấy tờ mình cho là "quan trọng" và không chừng đã ... tôn thờ!!!

Bức tượng hay mảnh giấy sống động nhất, phải chăng là "những anh chị em bé mọn nhất" thật sự mang trong thân mình Đấng đã vì yêu thương tuyệt đối, mà đến "ở trong, ở với, ở cho" ?



**CHÚA GIÊSU NGỰ TRỊ LÒNG TA! - LUÔN LUÔN!**